

[Mette Madsen]

alder, eventuelt over 3 år, til en maksimumsgrænse, og at man også altid kunne lægge den tid til, det tager at få en adoption i orden.

Med hensyn til, hvor mange børn en familie kan adoptere, vil vi også gerne drøfte dette punkt. Men jeg vil godt lige tilføje, at det at have et varmt hjerte for børn og de forældre, der ønsker børn, det er jo ikke nok. Det er op til os at sikre til det yderste, at både børn og hjem får vedvarende glæde af at blive en familie. Jeg vil også lige bemærke, at venstre er meget betænkeligt ved at give en familie mere end 1 eller højst 2 handicappede børn, for enhver ved jo, hvor meget bare ét handicappet barn kan belaste en familie.

Med hensyn til samlivets varighed vil venstre også være med til at overveje, om de 5 år eventuelt kan sættes lidt ned, men vi mener dog, at 2 år er en for kort tid til at vurdere, om et samliv fungerer så godt, at det kan danne en tryk baggrund for et barns opvækst.

Med hensyn til de enlige er både venstres gruppe og jeg selv personlig meget varmt indstillet over for, at enlige kan blive anerkendt som adoptanter. Jeg er sikker på, at mange enlige er i stand til at give et barn et godt og trygt hjem.

En ting, vi alle må beklage, er, at de nye bestemmelser om godkendelse blev indført uden overgangsregler. Dette har også ombudsmanden beklaget i en skrivelse. Herved var der jo en bestemt aldersgruppe, der totalt mistede chancen for at adoptere. Når der forhåbentlig snart nås til enighed om en forhøjelse af de nugældende grænser, vil venstre gå stærkt ind for, at denne klemte gruppe får en mulighed for at komme i betragtning, hvis de stadig skulle ønske det.

Jeg vil gerne slutte med at understrege det, der også ligger os alle sammen på sinde, nemlig at barnets tarv til enhver tid og under alle forhold må være alfa og omega. Denne indstilling er der fra alle sider givet klart udtryk for under folketingets behandling af adoptionsloven den 20. januar 1976. Klarest er det udtrykt af den radikale ordfører, fru Aase Olesen, hvis enkle og kloge ord jeg vil tillade mig at citere. Fru Aase Olesen sagde – folketingets forhandlinger 1975–76, sp. 4274:

» . . . uanset hvilken ordening vi måtte ende med at anbefale i udvalget, vil vores stil-

lingtagen være afhængig af, i hvilken grad grundtanken i al adoption er tilgodeset, nemlig hensynet til barnet. Ingen voksne har krav på, at samfundet skaffer dem et barn, men det barn, som af en eller anden grund skal bortadopteres, har krav på, at samfundet til det yderste anstrænger sig for at finde netop de forældre og det miljø, som vil give de optimale opvækstvilkår for netop dette barn. Det er en uhyre vanskelig opgave for myndighederne, det erkender vi, men vi er overbevist om, at det kan og skal gøres under en form, som føles acceptabel også af adoptanterne.«

Annelise Gotfredsen (KF):

Det er for den enkelte familie og de pågældende børn meget alvorlige og dybt indgribende forhold, der behandles i de to lovforslag om en ændring af den nugældende adoptionsordning. Det er jo sådan, at langt færre adoptioner kommer i stand, end der er ansøgninger til, og de mange afslag skaber dyb skuffelse hos de pågældende. Ingen er dog i tvivl om, at alle foranstaltninger må træffes for at skaffe de bedst mulige rammer for de børn, der skal anbringes hos adoptivforældrene. Afvejningen af disse hensyn er overordentlig vanskelig, og jeg skal da ikke rette bebrejdelser mod administrationen, der skal træffe disse svære afgørelser, hvorved man aldrig vil kunne undgå, at enkelte vil føle sig uretfærdigt behandlet. Undertiden kan administrationen af de opstillede retningslinjer dog forekomme lovlig stram. Jeg kan henvise til ministerens tale og skal derfor ikke gå i enkeltheder.

Vi kan derfor udtale vor forståelse for de intentioner, der ligger bag de to lovforslag, vi her behandler, om en vis lempelse i den nuværende praksis. Vi ønsker imidlertid ikke i dag at tage stilling til forslagenes enkelte paragraffer, idet ministeren har givet tilsagn om en snarlig indgående drøftelse af disse vanskelige spørgsmål med adoptionsnævn og andre specielt sagkyndige.

Vi takker ministeren for initiativet til en sådan drøftelse og håber, at denne snart kan afvikles, så der kan blive ro om disse sager, der er af meget belastende karakter for de implicerede.

Yvonne Herløv Andersen (CD):